

Το θαύμα που απεικονίζει την Εκκλησία – Κυριακή Η΄ Ματθαίου.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

«δώτε αυτοίς υμείς φαγείν».

Η Εκκλησία σέβεται την φυσιολογία του ανθρώπου. Τον αναγεννά με το βάπτισμα, του δίνει δύναμη με το χρίσμα, τον τρέφει με την θεία Κοινωνία, τον θεραπεύει με το άγιο ευχέλαιο, τον καθαρίζει με την μετάνοια-εξομολόγηση. Το θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων, η παρουσία του σαρκωμένου Θεού Λόγου και ο ρόλος των μαθητών παραπέμπουν σε μια ευχαριστιακή ερμηνεία.

Ο δημιουργός και συνοχέας και προνοητής του Σύμπαντος είναι ο Θεός. Η πρόνοιά του είναι άναρχη και ατελεύτητη κατά τον άγιο Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη. Με τον τρόπο αυτό ζήτησε να μη μεριμνάμε για τα βιοτικά επαχθώς. Το άγχος είναι μορφή απιστίας ή και υπερηφανείας. Ο άνθρωπος που ζει με άγχος είτε δεν εμπιστεύεται ότι ο Θεός έχει μεριμνήσει για τις ανάγκες του είτε προσπαθεί να επιτύχει κάτι στην ζωή του εμπιστευόμενος μόνο τις δικές του δυνάμεις.

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει: «εξ αυτού και δι' αυτού και εις αυτόν τα πάντα» (Ρωμ. 11:35). Ο Θεός παρέχει τα πάντα και εναπόκειται σε εμάς μια μικρή συνέργεια, που στην ουσία είναι ανταπόδοση της

αγάπης: «εις αυτόν επέστρεπται τα σύμπαντα πόθω και αρρήτω στοργή» (Μ. Βασιλείου, περί του Αγίου Πνεύματος, κεφ. 5) .

Ο Χριστός πολλαπλασίασε τους άρτους και τα ψάρια, αλλά ζήτησε από τους μαθητές του να τα διανείμουν. Η κίνησή του δείχνει τον ρόλο του ιερατείου στην ζωή της κοινότητας. Η θεία κοινωνία τρέφει την ψυχή και κατ' επέκταση η χάρη ευεργετεί και το σώμα. Στη ζωή της κοινότητας ο αρχιερέας ή ο ιερέας είναι ο προεστώς της ευχαριστιακής σύναξης. Η εξουσία του δεν είναι διοικητική, αλλά η διακονία του είναι εκκλησιαστική, ως οικονόμου των μυστηρίων.

Η Εκκλησία είναι ιερατική και όχι ιεροκρατική. Ο ιερέας δεν διανέμει τίποτα δικό του, αλλά το σώμα και το αίμα του δεσπότη Χριστού, και τα λόγια του δεν είναι τίποτε άλλο από τη συλλογή των Λογίων του Χριστού, δηλαδή το Ευαγγέλιο. Στη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα ο «πώλος της όνου» συμβολίζει τον ιερέα. Μεταφέρει το πλέον πολύτιμο φορτίο, τον Κύριο, αλλά κανείς δεν έχει μάτια γι' αυτόν αλλά για τον βασιλέα των βασιλέων.

Όλη η θεολογία είναι η θεία Ευχαριστία. Ο Θεός Λόγος «ουρανού σώμα ουκ έλαβε, Εκκλησίας σάρκα ανέλαβε». Στην σημερινή ευαγγελική διήγηση η ιεραρχία και η τάξη της Εκκλησίας απεικονίζονται ευκρινώς. Ο λαός του Θεού καθήμενος, οι Απόστολοι συμβολίζοντες τους τελούντες το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας ιερείς και ο Θεάνθρωπος Ιησούς. Η εικόνα παραπέμπει στο μυστικό Δείπνο όπου έγινε η παράδοση του μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας.

Ο Χριστός ευλογεί και δίδει στους μαθητές τους άρτους και οι μαθητές στους όχλους. Ο λαός του Θεού τρέφεται από τον Χριστό που τους «εσπλαγχνίσθη». Το καθημερινό ψωμί και η τροφή της ψυχής, η θεία κοινωνία (το σώμα και το αίμα του Κυρίου), είναι δώρα του Υψίστου. Η ύπαρξη μας (το είναι) είναι δώρο, ο ανακαινισμός είναι δώρο, η σωτηρία είναι δώρο, η απίστευτη ευλογία της κατά χάριν θέωσής μας είναι δώρο. «Τι ανταποδώσωμεν τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκεν ημίν;».

Η Εκκλησία αρχίζει με την Δημιουργία. Είναι κατά τον Απόστολο Παύλο «το απ' αιώνων μυστήριο». Η ακριβής συνάφεια του ακτίστου Θεού με τον κτιστό άνθρωπο γίνεται στην Εκκλησία. Κατά τον άγιο Νικόλαο Καβάσιλα «η Εκκλησία σημαίνεται δια των μυστηρίων και εν τοις μυστηρίοις».

Ο Θεός ήδη μας αντιμετωπίζει ως ενωμένους μαζί του κατά το προαιώνιο σχέδιό του και καλεί την ελεύθερη βούλησή μας να το δεχθεί. Σε όσους το δέχονται έμπρακτα με την ορθόδοξη άσκηση, ο Θεός γιατρεύει τα πάθη, και ενεργοποιούνται τα αμεταμέλητα χαρίσματά τους (Ρωμ. 11:14) ώστε να βοηθούν και άλλους στη σωτηρία τους. Η Εκκλησία ως κοινωνία προσώπων βοηθά τον άνθρωπο να τελειωθεί.

Η Εκκλησία είναι κοινωνία νοερών και λογικών όντων που πορεύεται μέσα στον χρόνο. Μία ζωντανή ιστορική κοινότητα που επαληθεύει το κήρυγμά της με τη λειτουργική της πράξη. Μας ενώνει ο Χριστός και η παρουσία του Αγίου Πνεύματος που δημιουργεί την κοινωνία. Στην Εκκλησία τα έσχατα είναι παρόντα καθώς το πρόσωπο του Χριστού, δημιουργού και αναδημιουργού, ενώνει το παρελθόν (Παλαιά Διαθήκη) με το παρόν (Καινή Διαθήκη), που λειτουργεί σαν εικόνα για τα γεγονότα που έρχονται. Ο άσαρκος και ένσαρκος Λόγος των δύο Διαθηκών είναι ο «πνευματικώς ορώμενος» στη ζωή της Εκκλησίας.

**Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα
Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015**